

רבי-סמל חיל האויר מאיר
(ראובן 25), מוכן לספר
חסיו עם אביגיל, ובלבד
הוא עצמו ביצע את הפשע.
ן לספר על כך לאשתי,
תיתקתו כל זמן החקירה.

ורק יכזרתי להחזיר את הגלגל אחורנית. הלאי שלא הייתי מכיר בכי-לל את אביגיל סלומון. הכרתי אותה דרך מכיני שהיא קרובה משפחה שלנו, בת דוד של אשתי רבקה. שנה אחרי שעליתי ארצה ולבתי לקיבוץ גבעת ברנר. משפחת סלומון הגיעה אחרי ב'1953. לא הכרתי אותם יותר. שהכרתי את יתר עולי הדרו שבקיבוץ זה גם הגיעה רבקה לגבעת ברנר יחד עם נחמה. הכרתי אותה שם וניאנאו ב'1954.

הורי הגיעו גם הם לקיבוץ וכולנו יחד ובזנו את המקום שנה לאחר מכן. עברנו גור בבאר שבע. אני התגייסתי בחזרה לצו"א. לאחר ששנה קודם לכן סיימתי את לימודי החובה. מקום שירותי היה לא רחוק מקיבוץ. אשתי גרה יחד עם הורי בנגב.

הייתי בא ללון לעיתים קרובות אצל משפחת סלומון בגבעת ברנר. למעשה הייתי לשם כל שנה שהיה לי חופש. גבעת ברנר הייתה יותר קרובה מבאר שבע.

את הדירה בת שני החדרים בשיכון צבא-קבע בצריפין, קיבלתי רק בסוף שנת 1956, אז כבר לא יכולתי לבקר בקיבוץ לעיתים לך כך קרובות.

כל אותו זמן לא היה ביני ובין אביגיל
ום דבר מלבד ידידות רגילה שבין שני
נשים יוצאי אותה ארץ. הענין התחיל לה-
ת רציני באחת השבתות לפני כשנה.

אשתי ואני ובננו הקטן, עזרא בן השלוש,
וקרנו אצל משפחת סלומון. באנו לשם ב־
ל ששני, וכשסידרו לנו את הלינה, יצא
ל ששני ישנתי בדירה של ציון ואביגיל
ויילו אשתי ירבה. ישנה בדירתה של רחל,
וחותה של ציון. חוץ מאתנו היו שם גם
של רבקה וזכר שלוש החצות לביתר.
אשר שכבו כולם לישון, הבחנתי לאורה
ל המנורה שנשארה דולקת על הקיר ליד
ספת אביגיל וציון, שאביגיל מתבוננת ב־
אף הרף. הסתכלתי בה גם אני אבל לא
כברנו אף מילה אחת, מפני שחששנו לה־
ראת את הנאשמים שהיו איתנו בחדר.
זה היה גמול עד שתיים אחר חצות.

אז ציון התעורר וכיבה את המנורה. נרדמ
כולם. הרשתי כבר אז אביגיל משתר
על אלי, אבל לא ידעתי בדיוק מה לעשות,
נגי שהסיון שלי כדף הברים האלה היה
עם מאד. עד שנושאתי לרבקה כמעט שלא
רית בחורות בכלל, ובטח שלא היו לי
עם קרובים עם בחורה. אחרי זה, באחת
ובחנות, ביקרה אביגיל אצלנו בבית בצרי
רבקה לא הרגישה טוב ושכבה במיטה.
ביגל זאת היתה הזדמנות מצוינת להיות
בחינות.

אכלנו שנינו את ארוחת הצהריים במטבח.
אז, כשאכלנו את הקוף, אמרה לי אבי
שבצחת שלה מנאת את עצם המול של
ברגולות. היא אמרה לי לבוא לשבת לצידה
שבבור יחד את העצם. היא הצליחה לשבור
העצם ואמרה לי שחשבה באתו רבע אם
היא תשיג אותי אי פעם. היא בקשה ממני
לבוא לשבת לברגולות.

נאיתי לשם איך שיכולתי. ציון יצא לעבוד
אמיה בשש בבוקר. אביגיל היתה צריכה
תחיל לעבוד בשש וחצי. מיד שנסגרה

גובה המים

מיכה צדוק היה לתושבי כפר סלמה, מה שבייג'י, אשכול, חיים כהן ונחמיאס היו לאזרחי ישראל — הסמכות העליונה, היכר לה לחוקק חוקים, ליום משפטים, להטיל הקנסות ואף להעזר בכח הזרוע כדי שהצדק יבוא על יבוא עיני סופוקו. בקיצור: הוא היה הבריון של הכפר.

בכל בריון דומה מצא גם צדוק את פרסו. בבובית מיסים מתושבי הכפר והטלת נוסלים נוספים על חלק מהם, הצליח לאזן את תקציבו. אולם לגבוה-מיסים מגוריה ידע תמיד להבדיל בין ירודים מקורבים, ליהלם פרש את חסותו, ובין תושבים סתם. זה היתה הסיבה שהגיעו לו חיים לוי, אחד ממכריו ותושב סלמה, לארח לו לחברה ואחד מערבי הסמיו האחרונים, בבית הקפה הכפר. מאחר שגנמה לו חוג ידידיו, א חשש לוי מכל מט א היטל.

זו גם היתה טעותו של לוי. הוא לא ידע
י תקציב רופף עלול לערער אפילו ידידות
ציבה. מיד כשראה אותו צדוק, פסק: "20
ירות קנס." ליתר תוקף החריב את פנס-
כיס שושא לוי בידו.

מונופולין של גבייה. למחרת ציפ

השבו ויטה צדוק לטעון בבית המשפט הכל לא היה אלא הלצה, ואת הכסף קח כהלואה על מנת להחזיר. אולם השופט מתאר אביבי, אליהו מני, חשב אחרת. לפחות ששת החרושים הבאים יהיו שליחי משכול גבוה המס היחידים בכפר סלמה.

ביג"י מכחיש שוב

שנאת בגדוריד חשי עמוה השבוע
 יב במרכזו של ויכוח. לפני ארבע שנים
 הוביל העולם הזה (926) ביון השאר, כי:
 מפגשה בחיפה לאחר שיתוף העיר,
 בח גב חשי, אמר בגדוריד, בהצביעו על
 שיו: אתה, לא תעלה כאן, כל עוד אני
 אני אדאג שאתה תרד למקום שאתה
 ווי לו: "בחודש האחרון חור שבתי טבת
 פרטי מפגשה זו, קבע, בהתמכר על
 ויכוח המפגשה ויכוח שדאגה. ריבוי

עצ באופן הפגנתי מללחץ את ירו של
ש"י באותו מאורע. השבוע כתב ביגה מכ-
חריץ נגד טבת, קבע על "דברים אלה —
ארק אלה — הם כדוה לאל שחר...
ותה אחילת" . . . מינוי ועדת
כחפה, הכצעת האופוזיציה המינית,
הה ברוב קולות הקואליציה העירונית,
א"י, מסמס, אחדות הצעירה ודוהים)
ירי שאבא חוש הירי: "כשם שלא הגב-
על דברי הבלע על חמוס חזח ושכירי-
ש של, כן לא אגב על דברי חארץ חזח
שכירי-חט של וסוחריהם" . . . פד-
ת ד"ר שלום (חמוס חזח 1027), חוס-
השבוע רשמתי. הבית שהעניק רופא-
נים הקנא לאשה הבלונית, חולק כ-
ת שופט-השלום בין שני בעל-הריב,
ולו דיר שלום עצמו כנס לבית הסוהר
עציהו כדי לרצות פסק-דין דחוי של
ארבעה חודשים.

נידה, בחופה הדרומי של אנגליה, הסתער
עליו לפתע זכרונות מימי התגייסותו...
שממון המחנה הצבאי... טשטוש האינסג'
ראליות... הייזחצחא עם 60 בנות עצב'
גיות, רדופות'ערגה... והזיות לילות שמי'
רה..."

קטע אופייני: „אטאט למדי' להעריך את טיששוש הזוהר. גלבע' בחן המון החיילות ובלל זאת הייט שונה מכולן. תחלתו להכ' נן לעצמי המצאות להסכון זמן: ניגיתי ושמנתי את רובתי מבעוד שבע. את שני רצתי מבעוד יום. על המזרון צירתי שמי' כה וסדין, כך שבעבור נראתה המיטה כאילו אך זה הוצעה לשם ביקורת. יומיום חסכתי בדרך זו שעתים, שאותן ייחתי במלה בשם על הכנון המצאות להסכון זמן.“

ובסוף: "היו דברים רבים שנוגעות לא ידעו על המספר הזה ששמו גבריאל זומפה. הן לא ידעו, למשל, שאשתי היא רובה ואבי הוא — פצצה."

את עיקר חציו שמר בראמוץ לחבר מעֵ
רכת מעורב. שמואל שניצל, שתיגרם את
הטכסט האנגלי הפשוט של יעל לעצרת
קלאסית, הגדושה מלים של מילון. רשם בן־
אמון מתחת ליצירתו: „עברית: שין שין.”
ישיבה על עֵץ עֵץ. ביום הראשון בשבוע
שעבר שלח בן־אמון את החומר למערכת,
כדרכו בכל יום ראשון בשבוע. ביום השני
צילצל לטניצר. עורך מוסף השבת, לשאול
אהל הבכור. שניצל, שנפגע עד היסוד,
הודיע קצרות שלא ידפיס את ההשימה.

באותו רגע עלתה לבלו של בן-אמון מה
שבתה גוראה: מה יקרה אם שניצור ירוק את
הכתבידה ממנו לא נשאר לו העתק? כרי
להציל את יצירתו למען העצם, מתוך בן
אמון הירושלמי לתלאיב. שוב וזה להט
פת מוסר מפי שניצור: "אתה מנסר את
הענף שעליו אתה יושב!"
דורמהחשבה של שניצור היתה פשוטה.



דן בראמוץ (פורים 1957)
מה נשמע במה נשמע?

עריב משלם ליעל דיין 100 ל"י עבור כל משך של הסיפור, השקיע כספים נוספים פרסומת ובמימון וניעתו של שלום רוזנ-לד ללונדון, הם החתים את יעל על החר-פירסום פארוזיה, כך סבר משוםמה, הרוס השמחה זו.

התלונן ב'דאמוץ': «מה ההבדל בין עתון
שלגתי, שאי אפשר לכתוב בו מילה הפוגעת
בממלגה, לבין עתון שאינו נותן לכתוב
מילה נגד מפעל שהעתון קשור בו? מחר
יבוא שאסור לכתוב נגד אנשים הנותנים
דעות לתלונן»

המקום הכי מכאיב. בן-אמוץ פנה ויופלה, הממלא את מקומו של העורך יעדר. הויכוח היה חריף ותמציתי. "אדפיס את הרשימה במקום שזה הכי יכאיב לכם!"

המקום שזה הכי יכאב לנו זה מעריבו
אחר כך רונפלד, שלא השאיר שום
כי פטרום הרשימה במקום אחר יגרו
ויקו כי פטרום הרשימה במקום אחר יגרו
עוד באותו יום טלפן בראמזן לנו מר
בעל ידיעות אחרונות. מיום לא החמיץ
ההזדמנות להנחית מכה כפולה על ירד
משפתה, רכש מיד את הרשימה.
באשר הפועה הרשימה במוסון השבת של
ועות אחרונות. אחרי הדעה מוקדמת יום
ני כן, הוכח כי ההשקעה היתה כראית.
אמון הפך לישיחת היום. השאלה הכללית:
יהיה הלאה?

(המשך מעמוד 9)
דגטית סתק־קלפי, אשר בו היו שמות חברי
מפא"י מסומנים בציגול.

השגיאות מקריות. כאשר תבצע נציגי כל המפלגות לבסל את הבחירות, התגוננו נציגי מפא"י בטענה כי כל השגיאות והטעויות אירעו באורח מקרי. ליגל עקיבא גוף, נציג חירות: "מעניין שתמיד המקריות פורעלת לסבות מפא"י."

רק כשנציגי חרות ומפ"ם איימו לפנות לבית משפט אורחי בבקשה לביטול הבחירות, הודיעה מפא"י על גכונותה לביטול הבחירות וערכת בחירות חדשות.

השאלה היחידה שעמדה בפני מארגני
הבחירות החדשות: היסכים ציבור הסטודנט-
טים האדיש להטריח עצמו שוב לקלפיות?

יש דין ויש דיין

הו — הוד, הוד, הוד; הוד; איך
אהבתי אותך, איך בחיי אהבתי
אותך כמו את עצמי. כמו אבא
הייתי לו, איננו אביו איך אהל
זה אנשים, איך איך עשה הכל
בשביחם! בחיי עשה. איך דיבר
תמיד יפה על אחרים! איך צחקו
כשדבר יפה על אחרים! ואין היה
צנוע, המנהל הזה. על עצמו דיבר
רק במצב־חרום. ותמיד טובות. לא
כמו אחרים!" (מתוך הספרו של
דן בן־אמון על עצמו, בשלושה
ספרים).

השבוע הספידו חברי מערכת מעריב את
בן-יאמץ בשיחות פרטיות, שהיו רחוקות
ולהיות הומוריסטיות. מאז עבר דן הצעיר
(34) וחובביהם מדבריהם שבוע למעריב,
ינואר 1956, לא היו הליפותיו אי פעם פחות

דן בדאמויז (פ)
מה נשמע במ

נחזיקות בעני העורכים המרצינים של ה-
ברון הסנסציוני-לשעבר, המבקש עתה לה-
ת סולדי.
לא היתה זאת פרשה פנימית. כי השבוע
לל בראמוץ סנסציה עתונאית.

בנו של אדוף זומפה. לפני כחודש
א בן-אמון בעתון על ספרה החדש של
ל דיין, פנים חדשות במראה. "כדאי לרכוש
הספר לפרסום במעייבון" אמר בשיחה
שלום רוזנפלד, חברו לצמח שלוש ב'
ה אחת.

וזה רציון טוב! השיב רוזנפלד. בן-אמוץ יכול היה לדעת כי באותה שעה כבר א רוזנפלד הערמומי בכיסו את החווה תומ עם יעל יין, אותו הסתיר כדי לאפשר למעורב לנהל מסע-פרסומת מתכנן סתם של ידיעות גלילות.

אשר הופיע ההמשך הראשון של ה
זון במעריב עט עליו בך אמוץ בציפור
של הומויטס המשחר לסרף. עלידי
יות כמה מקדיהיסוד של יצירתה,
זת כמה סממנים אחרים, הצליח בך
לחבר סארוויה לארזי-הרונות.

כפ"י שניבא העולם הזה בשבוע שעבר,
דורו את המאבק בין שני הצהרונים מס'
לסיפורה של יעל דיין.